

[Leif Hermann]

Nu er jeg godt klar over, at retssikkerhed og økonomi beklageligvis hænger sammen, men at det skulle hænge sammen på den måde, at man af økonomiske grunde finder det nødvendigt at umyndiggøre den enkelte, der enten er blevet sagsøgt eller er sagsøger, har jeg hidtil ikke fået nogen fornuftig forklaring på.

Jeg vil gerne bede justitsministeren om at komme med den forklaring herfra. Jeg vil gerne bede justitsministeren om at bekræfte det, hr. Ole Espersen sagde, og derefter forsøge at forklare Folketinget og den danske befolkning, hvad meningen med dette pjattede og skadelige lovforslag i grunden er.

Glistrup (FP):

Det foreliggende lovforslag, som vi nu skal bedømme som en helhed, er i allerhøjeste grad en blandet landhandel, som har enormt mange forskellige aspekter. Og når Fremskridtspartiet stemmer for lovforslaget, beror det på, at vi så ganske givet synes, at der er flere plusser i dette lovforslag, end der er minusser.

Et af aspekterne er problemerne om, hvorvidt man skal opretholde den frie appelret fra underret til landsret til skade for den, der har vundet sagen, og til en eller anden chance for, at den, der har tabt sagen, måske vil kunne opnå at få afgørelsen ændret ved landsretten. Det er ikke det moment i forslaget, som er den stærkeste begrundelse for, at Fremskridtspartiet stemmer for det foreliggende lovforslag.

Problemerne omkring denne afskæring af ankemuligheden blev meget, meget grundigt endevendt ved en lang debat under andenbehandlingen, og derfor er det vel begrænset, hvor megen rimelighed der kan være i at fylde de samme ting ind i Folketingstidendes spalter nu her ved tredjebehandlingen.

Men når man fra SF's side specielt siger, at man har ikke hørt nogen fornuftig begrundelse, må vi bare konstatere, at vi synes, at de begrundelser, vi gav ved andenbehandlingen, såmænd var fornuftige nok. Men SF må selvfølgelig vurdere, hvorvidt man synes, det var fornuftigt eller ej.

Udgangspunktet er, at vi har en nation med 5,1 mio. mennesker, og at der deraf er, skal vi sige 3 millioner arbejdsdygtige. Disse 3 millioner skulle meget gerne producere velfærdsresultater, være ude i nytteproduktionen og ikke være beskæftiget med papiradministration, så-

dan som retsvæsenet er et udtryk for. Derfor er det fornuftigt at tilstræbe en lovgivning, hvor man bruger så lidt som muligt af den arbejdskraftressource, vi har, på retsvæsenet, og derfor er der god grund til at skære i appelmuligheden.

Så kommer alle de andre argumenter, hensynet til dem, der har vundet i første instans, argumentet med, at der ikke er nogen som helst grund til at tro, at hvis en landsretsdom og en byretsdom er i uoverensstemmelse med hinanden, at det så er landsretsdommen, der skulle være rigtigere end byretsdommen. Det kunne såmænd akkurat lige så godt være omvendt, at de friske, unge kræfter i byretten har set bedre og rigtigere end de lidt mere forkalkede og senile mennesker, der sidder i landsretten. Man kan komme med mange argumenter den ene eller den anden vej. Derfor er det således, at man ikke fra Fremskridtspartiets side synes, at der er nogen grund til at opretholde den frie appelret.

Så kommer det andet spørgsmål, som hr. Ole Espersen rejste: Hvem skal i givet fald, hvor en byretsdom af en eller anden grund er forkert, tage den pågældende sag op til behandling? Skal det være Justitsministeriet, skal det være Den Særlige Klageret, eller skal det være en helt tredje instans?

Jeg skal da gerne på hr. Ole Espersens spørgsmål bekræfte, at vi synes – som vi også begrundede ved andenbehandlingen – at det er en rigtig dårlig idé, justitsministeren har haft med, at det er ham selv, der skal træffe afgørelsen. Men det er jo ikke nogen ny debat. Folketinget vedtog ganske klart – jeg tror, det var den 19. maj sidste år, altså for over et år siden – at man med hensyn til tredjeinstansbevilling skulle finde et andet organ, og det pålagde man regeringen at fremsætte lovforslag om.

Regeringen står snart til en rigsretssag, fordi man har ladet over et år gå, uden at man har fremsat det lovforslag, som Folketinget den 19. maj 1989 pålagde regeringen at fremsætte – jeg vil i allerhøjeste grad opfordre regeringen til, at den meget hurtigt i den nye samling kommer med det forslag, som man har siddet og syltet i 1½ år – og fordi man stemmer imod et folketingspåbud, som man modtog.

Når vi skal finde frem til, hvem der skal give tilladelsen til tredjeinstanssagsførelse, vil det være ganske naturligt at inddrage de paragrafer, vi nu vedtager, om, hvem der så skal give